

„Mrzí mě to, ale trochu složitě se to vysvětluje.“

„Co to má znamenat?“ zakřičel rozzlobeně. „Kam ses schovala? Jenom si nemysli, že je to vtipné. A kdo vůbec jsi?“ Nikdo mu ale neodpověděl. „Haló!“ zkusil to ještě jednou. „Haló? A co se jako děje teď?“

Zdalo se mu, že slyšel zakašláání, ale ani nemrkl. Udělal jenom: „**Ha ha ha**.“ Tentokrát už se nenechá napálit. Prohlížel si ulici a připravoval se, aby mohl kdykoliv vyběhnout. Najednou si ale uvědomil, že ho někdo tahá za rukáv. Jenom... nikdo nikde nebyl!

„Skoro jsi vběhl pod auto!“

Oskarovi se zatočila hlava a nejradši by si jenom tak na chvíli sedl na chodník. Musím mít horečku, pomyslel si. Jasně, mám **halucinace z horečky**. Už se mu to jednou kdysi dávno stalo. Marlen mu o tom vyprávěla teprve nedávno. Jak tenkrát přišel do kuchyně a tvrdil, že v jeho posteli leží krokodýl s doširoka otevřenou tlamou a že si ho **potměšile** prohlíží. A nebylo možné mu to nijak vyvrátit.

Znovu se mu zdálo, že slyší zakašláání. A potom hlas pokračoval: „Můžeš se, prosím tě, trochu uklidnit? Jsi bílý jak stěna. Nechtěla jsem tě vyděsit, hned jsem ti řekla, že se to všechno těžko vysvětluje. Sedneme si někde? Na lavičku na zastávce autobusu? Jo a mimochodem, já jsem **Emma**. Z tvojí třídy. Vlastně bys mě měl znát.“

Emma? zamyslel se Oskar, který šel jako ve snu podél ulice směrem k autobusové zastávce. V čekárně se svezl na lavičku.

Jo, hlas zněl podobně jako ten Emmin. Vždycky sedí ve druhé lavici, vedle svojí kamarádky Sáry, má jedničku z hudebky a v nové hře školního divadla, která bude mít brzy premiéru, hraje hlavní roli. A to bylo všechno, co o ní věděl. Ale proč...

„Všechno v pohodě?“ zeptala se. Asi si sedla vpravo vedle něj na lavičku, tedy alespoň se odtud ozýval její hlas.

„V pohodě,“ odpověděl Oskar. „Všechno je, jak má být. Mluví se mnou Emma ze třídy. Sice není nikde vidět, ale je slyšet a je to všechno úplně normální a vede se mi výborně.“ Krátce se zasmál a projel si oběma rukama svými krátkými hnědými vlasy, které si ráno pomocí Otova gelu na vlasy složitě upravil alespoň do nějakého tvaru.

Vedle něj se také někdo zasmál, ale o dost veseleji. Oskar se opřel a zkřížil ruce na prsou. Pro mě za mě se ta banda může klidně objevit, pomyslel si. Mě už nic nepřekvapí. Musím prostě jenom zase začít jasně myslet. Vzpomněl si na tu věc ve své kapse. Do elektra zajde zítra ráno. Teď už bylo stejně hodně pozdě a Ota nesnáší, když přijde Oskar pozdě na večeri.

